

EL GIRONÈS

Dani Vivern

Desitjat equinocci | Les xafogoses tardes de final d'estiu a Girona propicien una pausa obligada, de la qual es gaudeix doblement: perquè hom té ocasió de practicar el no fer res, i perquè els altres no ens en priven com de costum amb sorolls, trucades i apressaments. Llunyà ja, però, aquest breu període beatífic, la realitat n'ha fos els efectes balsàmics amb més insídia que altres vegades: es perfila cada cop amb més nitidesa la indeterminació respecte al tren convencional i al viaducte que travessa la ciutat. Barris abans endreçats i polits –Sant Narcís– esperen capcots que la discreta claror tardoral en dissimuli caritativament els estralls, de difícil adjudicació a indesitjables forans o a permissius nostrats. La comarca viu en un neguit acumulatiu en què es barregen les banyes que ens posa Ryanair pel seu flirteig barceloní, la guadiànica i miserable transformació de la N-II i la inevitable retallada pressupostària a l'administració autonòmica i local, amantada amb retallades furtives de cables de coure. Tothom té la sensació que portem poques espardenyas per a tant de camí, i massa poc blat per a tants que no n'han segat mai. I la collita ha estat minsa.

Ara tot comença a lluir aquells colors torrats que anuncien la transició

equinoccial, quan el Sol entra a Balança i els dies s'equilibren amb les nits. I vénen Fires: unes festes en què vessem ironia, empenta i improvisació inspirada, un do que els gironins tenim sense recordar-nos que el tenim i que només surt en moments extrems, com quan ens deixem endur per la gresca, quan sentim el temps o quan les coses van mal dades; un do, segurament herència de la racionalitat grega i de la determinació hebrea, que ens permet engregar a dida de cop i volta tot allò que ens havia semblat inamovible i intocable durant decennis. La tardor, ja se sap, porta canvi, tempestes, i neteja l'aire.

Alguns, impacients, fins i tot ja preparen les feixines per coure les castanyes, i altres desempolsen el cistell per a la temporada de bolets. Tot arriba.

Portar el turisme al niu | Els mals averanys per a la indústria turística a Girona no s'han complert ni de bon tros amb el dramatisme anunciat. Els visitants s'han fet notar al Barri Vell i al centre, però no els ho posem fàcil. Traslladar l'Oficina de Turisme a la nova seu de la Generalitat ha estat una decisió poc meditada, potser ressaca d'experiments frustrants amb nius fets de marmanya sobre la Sala Fidel Aguilar, en part de la qual s'havia ofert dignament l'utilíssim servei durant força anys. La seva situació és ideal. I és que el turista no ha de buscar, sinó que ha de trobar. Ens costa, però n'anirem aprenent.

EL PLA DE L'ESTANY

Xavi Xargay

La màgia de la paraula | Però, per a mi, la millor màgia és la de la paraula, que va ser bàsica a la 12a Nit de Narradors, organitzada per la llibreria L'Altell, de Banyoles. En anys anteriors l'esdeveniment s'havia realitzat al costat de l'estany; enguany, en canvi, s'escollí la Muralla, il·luminada per uns petits llançons col·locats entre les pedres. Com cada any, quatre narradors varen convidar els assistents a viatjar pel territori preciós de les paraules i les històries: Núria Cadenes va llegir tres contes breus del seu llibre *AZ*; Jordi Puntí, el primer capítol de *Maletes perdudes*; Mònica Zgustova, el conte «L'home que mirava passar les dones», que es troba dins el recull *Contes de la lluna absent*, i J. M. Fonalleras, un recull de peces curtes, entremig de les quals va adaptar els seus records copiant la fórmula del «Me'n recordo», de Joe Brainard, i convidava, a través dels mots, a recercar el temps perdut de la memòria. Màgia, màgia pura.

XAVI XARGAY

DANI VIVERN